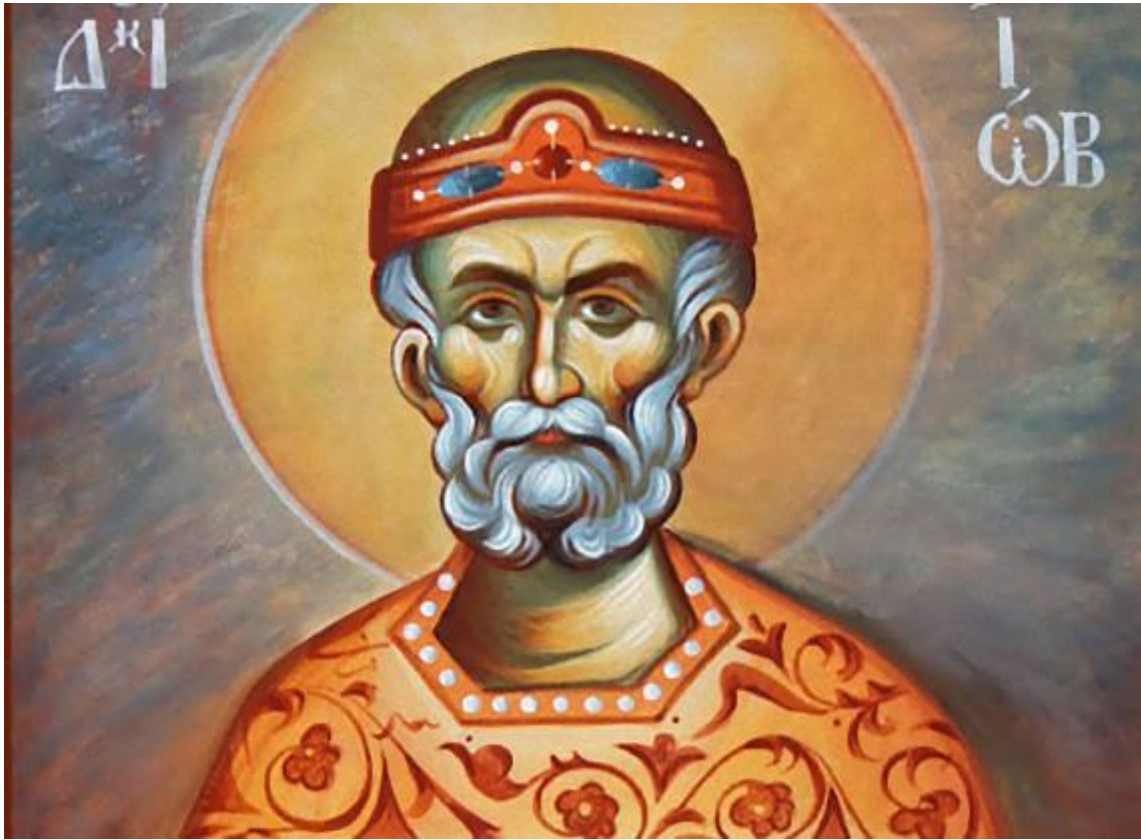

Ο Ιώβ και τα δώρα του Θεού.

π. Δημήτριος Μπόκος.

Πειρασμοί.

Στη δραματική ιστορία του Ιώβ (Ιώβ 1:1-22) αξίζει να προσέξουμε ιδιαίτερα τη νηφάλια τοποθέτησή του ενώ δοκιμάζεται σκληρά, τη στιγμή δηλαδή που έχει χάσει την αμύθητη περιουσία του, τα δέκα παιδιά του, αλλά και την πολύτιμη υγεία του. Η στάση του αποτελεί μοναδικό διαχρονικό παράδειγμα, ικανό να εμπνέει και τον άνθρωπο της μετά Χριστόν εποχής. Ο Ιώβ γνωρίζει καλά τους όρους μιας ισορροπημένης σχέσης μεταξύ ανθρώπου και Θεού και διαζωγραφεί τις άριστες πνευματικές αρχές που πρέπει να τη διέπουν.

Τα λόγια του, όταν πληροφορήθηκε τις μεγάλες του συμφορές, είναι χαρακτηριστικά: «Ο Κύριος τα έδωσε, ο Κύριος τα αφείρεσε. Όπως φάνηκε καλό στον Κύριο, έτσι και έγινε. Ας είναι ευλογημένο το όνομα του Κυρίου στους αιώνες».

Θεωρεί ότι όλα του τα αγαθά ανήκουν στον Κύριο. Δεν αποτελούν δική του ιδιοκτησία. Αυτός είχε γεννηθεί από τη μητέρα του γυμνός. Χωρίς

να φέρει τίποτε δικό του στον κόσμο. Ό,τι είχε και δεν είχε ήταν δώρο του Θεού. Ο Κύριος θέλησε και του τα έδωσε. Ο Ιώβ δεν τα οικειοποιείται. Αναγνωρίζει τον πραγματικό κύριό τους. Δεν σφετερίζεται την ιδιοκτησία του Κυρίου του. Γνωρίζει ότι «του Κυρίου είναι η γη και το πλήρωμα αυτής», όσα δηλαδή τη γεμίζουν (Ψαλμ. 23:1). «Αυτού εστιν η θάλασσα και αυτός εποίησεν αυτήν και την ξηράν αι χείρες αυτού έπλασαν». Επομένως αυτός είναι αποκλειστικός «Κύριος και Βασιλεύς μέγας επί πάσαν την γην» (Ψαλμ. 94:3-5). Έχει την απόλυτη κυριότητα. Ο κόσμος ολόκληρος με ό,τι τον γεμίζει ανήκουν σ' αυτόν. Είναι «κληρονομία Κυρίου».

* * *

Ο Ιώβ γνωρίζει ότι ο Κύριος του εμπιστεύτηκε ένα μέρος από την κληρονομιά του αυτή προσωρινά. Για να τη διαχειρισθεί σωστά. Για τις ανάγκες τις δικές του και των συνανθρώπων του. Μόνο ως διαχειριστή του Θεού βλέπει τον εαυτό του. Ως οικονόμο μέχρι ορισμένη προθεσμία. Ποτέ ως ιδιοκτήτη. Αναγνωρίζει πρόθυμα, ότι είναι στην απόλυτη δικαιοδοσία του Κυρίου να κάνει ό,τι θέλει με την κληρονομιά του. Να τη δωρίζει όπου και όποτε θέλει και πάλι να την αποσύρει κατά τη δική του βούληση. «Ως τω Κυρίω έδοξεν, ούτω και εγένετο». Ό,τι δηλαδή αποφασίζει ο Κύριος σχετικά με την ιδιοκτησία του, είναι καλά καμωμένο. Να είναι ευλογημένο λοιπόν το όνομά του στους αιώνες.

Ο Ιώβ γνωρίζει καλά ότι δεν μπορεί να εγείρει δικαιώματα σε ξένη περιουσία. Γι' αυτό και δεν επαναστατεί καθόλου σε καμιά απόφαση του Κυρίου. Η σχέση του με τον Θεό είναι βαθύτερη. Δεν εξαρτάται από τα δώρα που λαμβάνει, γι' αυτό και δεν χάνεται όταν τα δώρα αυτά ανακαλούνται πίσω. Ο Ιώβ βλέπει τον Θεό και όχι τα δώρα του. Τον Κτίστη και όχι την κτίση. Η σχέση του δεν είναι εμπορικό αλισβερίσι. Δούναι και λαβείν. Να δίνει, μόνο αφού πάρει. Αποβλέπει σε κάτι σημαντικότερο.

Γνωρίζει ότι αυτό που αξίζει είναι ο Θεός και όχι τα δώρα του. Αυτός είναι το όντως εφετόν. Ο μόνος που αξίζει να αγαπιέται. Ο Ιώβ δεν θεωρεί συμφορά του την απώλεια των δώρων του Θεού. Αλλά το να χάσει τον ίδιο τον Θεό.

Γι' αυτό και συνεχίζει να ευλογεί και να αγαπά ακλόνητα τον Θεό και μετά τη στέρηση των δώρων του. Η αγάπη του Ιώβ είναι γνήσια. Η ευσέβειά του αληθινή.

π. Δημήτριος Μπόκος.

Από το περιοδικό ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ, αρ. φ. 383, Ιούνιος 2015.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>